

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-06-000 312
Бања Лука, 5.3.2008. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Петра Бајића, као предсједника вијећа, Виоланде Шубарић и Стаке Гојковић, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља С.д.о.о. Г. којег заступа Ј. М., адвокат из Т., против туженог РМУ М., ради дуга, в. спора 19.224,25 КМ, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Требињу број Пж-6/05 од 6.12.2005. године, на сједници одржаној 5.3.2008. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Требињу број Пс-132/04 од 17.1.2005. године обавезује се тужени да тужитељу на име дуга исплати износ од 16.694,55 КМ са законском затезном каматом почев од 19.11.2003. године до исплате, те на име трошкова поступка износ од 1.837,34 КМ. Одбија се захтјев тужитеља за исплату дуга у износу од 2.529,70 КМ са припадајућом законском затезном каматом.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Требињу број Пж-6/05 од 6.12.2005. године жалба туженог се одбија и потврђује првостепена пресуда.

Благовремено изјављеном ревизијом тужени побија другостепену пресуду због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, с приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

У одговору на ревизију тужитељ предлаже да се ревизија као неоснована одбије.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој правној ствари је захтјев тужитеља да му тужени на име дуга исплати износ од 16.694,55 КМ са законском затезном каматом од 19.11.2003. године до исплате и износ од 2.529,70 КМ са законском затезном каматом од 26.2.2004. године до исплате.

Наконведеног поступка и резултата изведених доказа првостепени суд је нашао утврђеним: да су дана 19.11.2003. године тужитељ, у својству

цесионара и П. Т., у својству цедента, закључили уговор о цесији ради наплате дуга од туженог, као цесуса, у износу од 16.694,45 КМ, према којем је цедент уступио цесионару ово своје потраживање по основу уговора број 16/03 и да је на поменути уговор о цесији тужени, у својству цесуса, дао сагласност својим потписом и печатом; да је дана 26.2.2004. године тужени, као цедент, уступио В.-к. д.о.о. В., као цесионару, своја потраживања у износу од 2.529,70 КМ од дужника С. д.о.о. Г., као цесуса и да цесус није извршио своју обавезу цесионару плаћањем наведеног износа.

На темељу наведених утврђења првостепени суд је нашао да је основан захтјев тужитеља да му тужени исплати дуг по спорном уговору о цесији од 19.11.2003. године, па је темељем члана 436. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ број 29/78 до 57/89 и „Службени гласник РС број 17/93 до 3/96, даље: ЗОО) у вези са чланом 262. истог Закона у том дијелу усвојио тужбени захтјев, а одбио као неоснован његов захтјев за исплату износа од 2.529,70 КМ из спорног уговора о цесији од 26.2.2004. године.

Одлучујући о жалби туженог, другостепени суд је прихватио чињенична утврђења и правни став првостепеног суда, одбио жалбу и потврдио првостепену пресуду у оспореном досуђујућем дијелу.

Оспорена одлука, је по оцјени овога суда, правилна.

У смислу одредбе члана 436. ЗОО повјерилац може уговором склопљеним са трећим лицем пренијети своја потраживања на њега, изузев оног чији је пренос забрањен законом или које је везано за личност повјериоца, или које се по својој природи противи преношењу на другог. Преносом потраживања у положају дужника се ништа не мијења, осим што своју обавезу умјесто повјериоцу мора извршити ономе на кога је потраживање пренесено. За закључење уговора о цесији није потребна сагласност дужника, а ранији повјерилац је дужан обавијестити дужника о извршеном преносу потраживања. Уговором о цесији, односно о уступању потраживања, врши се промјена повјериоца кроз пренос постојећег потраживања од садашњег повјериоца на треће лице, како би оно постало нови повјерилац, а при томе дужник и потраживање остају и даље исти.

Из наведеног произлази да се уступање потраживања уговором (цесија) догађа на основу споразума повјериоца и трећег лица (цедента и цесионара), да за тај уговор у односу на лица, основ и предмет уговора, начелно важе сва правила уговорног права и да је на основу тог уговора могуће уступити сва потраживања, осим изузетака предвиђених одредбом члана 436. ЗОО.

У конкретном случају није спорно да су дана 19.11.2003. године П. Т. (цедент) и д.о.о. С. Г. (цесионар) закључили уговор о цесији и у члану 1. навели да цедент уступа цесионару своја потраживања од цесуса (РМУ М. М.) у износу од 16.694,55 КМ у сврху подмиривања дугова по уговору број 16/03, у члану 2. да измирењем обавеза цесуса према цесионару престаје обавеза цедента према цесионару и цесуса према цеденту за износ уплаћених средстава и у члану 3. да је цесус сагласан са одредбама овог уговора. Није спорно да тужени (цесус)

није извршио обавезу из поменутог уговора плаћањем дуга у износу од 16.694,55 КМ цесионару.

Код таквог стања чињеница, имајући у виду одредбу члана 436. ЗОО и све напријед наведено, правилно су нижестепени судови усвојили тужбени захтјев тужитеља обавезивањем туженог да му исплати износ од 16.694,55 КМ темељем спорног уговора о цесији од 19.11.2003. године.

Приговори ревидента, који се односе на трајање поступка, уколико су и тачни, нису од утицаја на правилност и законитост пресуђења у овој правној ствари.

Позивање ревидента на уговор број 293/03 од 27.3.2003. године, којег су закључиле парничне странке, није од утицаја на пресуђење у овој правној ствари, у којој се од туженог тражи извршење обавезе из уговора о цесији којим је цедент П. Т. уступио тужитељу своје потраживање према туженом у износу од 16.694,55 КМ по уговору број 16/03.

Неутемељени су и приговори ревидента којима се тврди да су у достављању и извођењу доказа почињене повреде одредаба парничног поступка које би биле од утицаја на правилност пресуђења. Ово из разлога што на рочишту за главну расправу 17.12.2004. године након извођења доказа пуномоћник туженог није имао примједбе, а из стања списка произлази да странке нису предлагале извођење доказа саслушањем парничних странака.

Стога је темељем одредбе члана 248. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 58/03, 85/03, 74/05 и 63/07) ревизију ваљало одбити и одлучити као у изреци ове пресуде.

Предсједник вијећа
Петар Бајић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић